

Зойк серед ночі

Леонід Чернов

1

Артист нервово метушився по своїй кімнаті, буркотів під ніс якісь незрозумілі слова, раз у раз зазираючи в розкрити книгу.

Артист студіював роль.

– О, я їм завтра покажу! Я покличу на допомогу весь свій хист, весь свій талант, щоб довести людям, якою досконалою, організованою повинна бути справжня людина майбутнього. Замість осточортілих декорацій, ми збудуємо конструкції, що зображають майбутню світлу республіку праці. Ми зворушимо цілий театр!!!

Виходячи з театру після скінчення вистави, він почув таку розмову:

– Здорово все ж таки ламався цей самий актор... Занятно... До цирку ходити не треба. Жаль тільки, що ніхто не співав куплетів. Не люблю я чогось п'єс без куплетів. Скучно. Завтра піду до кабаре "Три підв'язки" куплетиста слухать...

Так говорила публіка.

Дошвендявши додому, артист упав на ліжку і довго плакав великими сльозами ображеної дитини.

2

Скуйовдивши волосся, закінчував композитор новий твір.

– О, ви, созвучності й дисонанси! О, шуми, верещання, ревіння, скрегіт, свист і шипіння фабрик і заводів! Ось справжня музика відроджуваної країни!

– Гм... Паршиво грає цей патлатий. Зуботичить по клавішах, виє. Позіхати охота. Ні тобі чарльстона не грає, ні "Кирпичики"[\[12\]](#) тобі, ніякого вдовольства.

Так говорила публіка.

Композитор заскреготів зубами так, що передній зуб хруснув, зламався й випав.

3

Поет закінчив поему й, потираючи руки, сяючи, як мідний таз на сонці, бігав по кімнатці.

– Всю свою майстерність, всю кров, всі нерви я віддав цій поемі. О, що це буде за поема!! Розпеченим залізом випалює вона і болячки минулого й просто-таки тягне людей до самоорганізації, вчить підкоряти темні почуття єдиному розумовому центрові.

Так думав поет.

"З точки зору паліативної конгломерації люмпен-пролетаріату і фіктивної кваліфікації антифемінізму, вищещитована поема не реабілітує мобілізацію асенізації, але систематизує ідіотизацію критикації..."

Щось у цім роді писали критики. Поет заплакав, махнув рукою й пішов у репортери.

Художник відправляв на виставку нову картину.

- От! Хай дивляться й радіють. Хай в цій картині люди побачать, яким повинне бути наше життя й яким воно буде. Чудесна гармонійність ліній, фарб і форм, найвища економія засобів, сполучення художньої вартости з утилітарністю - ось малярство майбутнього!

Так думав художник.

- Ці художники - перші безобразники в світі. Хіба в коня буває дев'ять передніх ніг? І потім - чому це у нього вантажник по веселці ходить? Не вірю!

- А ви підійдіть-но сюди, Іване Йвановичу. Гляньте-но ось на цей-о сюжетець. Таку бабьонку голячки одпечатав, що подивитись любо! Пальчики оближеш! Оце художник, оце я розумію! А груди, груди, хі-хі! Це вам не вантажник на веселці.

- Взагалі я вам скажу, коли хочете, що молодь сучасна нікуди не годиться. Далеко їй до наших вельмишановних, високоповажних, трам-там-тарарам...

Художник плюнув і, загарчавши, втік.

Вам, плісняві касти гнилого міщанства, з щирою ненавистю присвячую ці рядки.

("Культура і побут", 30 березня (№ 13), 1928).

[12] "Кирпичики" - знаменитий російський міський романс початку XX століття, одна з найвідоміших "дворових" пісень.